

[Waldorff]

fattelse, for dér har man knaldet disse afgifter over, som mere end fordobler den stigning, som forbrugerne ellers bliver udsat for.

Jeg mener, at det, som det går ud på, er at tilsløre, at man reelt bygger en regeringspolitik på den ene, meget enkle interesse at varetage erhvervslivets interesser, og at man selvfølgelig ikke skal lægge spor i dette med det energipolitiske indhold i styringen af disse afgifter. Det er fuldstændig indlysende, at der ikke kan findes nogen energipolitisk begrundelse for, at elafgiften bliver dobbelt så høj, som den behøvede at være, fordi man ønsker at fritage erhvervslivet for elafgiften.

Det, som det drejer sig om i sin meget rørende enkelthed, er, at regeringen helt bevidst satser på, at lønarbejderne både som arbejdere og som forbrugere skal løse erhvervslivets profitproblemer. Man lægger afgifter på forbrugere, men undtager erhvervslivet. Derved opnår man ud fra et borgerligt synspunkt en særlig velegnet form for indkomspolitik, for dels opnår man, at forbrugerne kommer til at betale de dobbelte afgifter, dels opnår man – og det er nok en af de pointer, der ikke rigtig har været blik for – at afgifter, som bliver lagt på erhvervslivet, og som bliver konverteret til højere varepriser, samtidig bliver trukket uden om dyrtidsreguleringen. Ved at undgå dette har man lagt en lille bombe under dyrtidsreguleringen, man har bevidst styret sådan, at indkomspolitikken kom til at ramme så hårdt, som det nu er praktisk muligt igennem afgiftspolitikken.

Det er de meget enkle realiteter i de afgifter, som regeringen lægger på folks energiforbrug, det er simpelt hen rendyrket klassepolitik. Jeg mener, at det kræver helt specielle evner at få solgt dette som værende noget, der har noget som helst med energipolitik at gøre. Jeg ved ikke, hvor man får sådanne evner. Jeg ved ikke, om skatteministeren måske i sin tid har øvet sig på de jyske markeder, men i hvert fald minder dette om en hestepanger, der afsætter en krikke på mellem 80 år og skindød, som om det var en fyrig femåring.

SF har interesseret sig noget for dette problem og har lavet ændringsforslag vedrørende erhvervslivets fritagelse for energiafgifterne. Det er klart, at vi også mener, at erhvervslivet skal bære afgifterne, når alle andre skal, netop for at undgå, at forbrugerne kommer til at betale dobbelt, samtidig med

at de bliver snydt for dyrtidsreguleringen. Derfor er det sådan set meget godt, at SF tager denne sag op, men vi kan for vores død ikke forstå, hvorfor SF har gjort det på den måde, som de har med deres ændringsforslag. Det er faktisk sådan, at hvis SFs ændringsforslag bliver vedtaget, så betyder det ikke nogen lettelser for forbrugerne. Det betyder tværtimod, at oven i de afgifter, som regeringen er kommet stolpende med, kommer SF og lægger afgifter på erhvervslivet, som betyder fordyrelser af varerne, og det betyder yderligere reallønsforringelser for forbrugerne.

Jeg har meget svært ved at se det særlig kløgtige i det, og det kan vi selvfølgelig ikke stemme for. Vi har valgt at være venlige og se på det på den måde, at det nok ikke er udtryk for en bevidst politik fra SFs side, at man satser på reallønsforringelse, og at man sådan set ikke har tænkt på det ved denne måde at lave en særlig udgave af råenergiafgiften på. Vi vil derfor undlade at stemme for SFs ændringsforslag.

Skatteministerens specielle evne til at trække socialdemokrater om ved næsen har givet sig helt groteske udslag i forbindelse med den del af indgrebet, som skulle være socialdemokratiets legitimation for dette storstilede angreb på arbejderklassen, nemlig de såkaldte og opreklamerede indgreb imod spekulationskapitalen. Det er det, som statsministeren og hr. Hjortnæs har opreklameret som en afbalanceret løsning, men det er simpelt hen en klam fidus.

Dobbeltafskrivningerne ved brug af etableringskonti og investeringsfondsmidler til køb af anparter har jeg været inde på ved førstebehandlingen. Den sag er jo, som enhver ved, havnet i skatteministerens departement for teknisk benspænd, ligesom værdistigningsafgiften er det, og den sker der ikke mere med, bortset fra at den vil blive trukket frem til jævnlig beskuelse af oppositionen, som undrer sig over, hvad der blev af den. Og så er det selvfølgelig tænkeligt, at både investeringsfondsfidusen og den gode gamle værdistigningsafgift kan bruges én gang til i en ny handel. Når nu socialdemokraterne skal op og stege en gang til i forbindelse med nedskæringerne på finansloven, så kan man muligvis slå en handel af med dem ved at sige: det kunne være, at vi alligevel skal tage den investeringsfondsfidus med, men så